

dal-li však soud rekursní — a to právem —, že návrh exekuční vycházel od osoby k němu neoprávněné, zamítl též správně tento exekuční návrh, měně tak usnesení soudce prvního; zrušovati usnesení a používati snad § 51. c. ř. s. nebylo proč, zvláště, když toto zákonné ustanovení nepraví, co má se státi s útratami, zruší-li se řízení k oprávněnému prostředku neb z moci úřední.

Rozhodnutí c. k. nejvyššího soudu ze dne 27. listopadu 1917 č. R-II. 319-17-1. Schin.

Zjišťovací exekuce vnucenou správou obchodu nábytkem proti osobě vojenské dle §u 6. cis. nař. z 29. července 1914 č. 178 ř. z. je přípustna.

Usnesením okr. soudu pro St. M. a J. byla povolena M. M. k zajištění vykonatelných pohledávek proti Josefu K., který je toho času v činné službě vojenské, dle § 374. a 341. ex. ř. exekuce vnucenou správou obchodu nábytkem, který patří dlužníku a který v jeho nepřítomnosti vede jeho manželka.

K rekursu změnil zemský soud v P. usnesení prvního soudu v ten smysl, že zamítl návrh na povolení exekuce zjišťovací vnucenou správou obchodu nábytkem, a to proto:

Dlužník dosud je v činné službě vojenské, proti osobě vojenské mohou však býti úkony zajišťovací dle ustanovení § 6. cis. nař. ze dne 29. července 1914 č. 178 ř. z. povoleny pouze s tím obmezením, že se tím vojenské osobě držba věcí movitých neodejme.

Vnucenou správou obchodu dlužníkovu, kterou vymáhající věřitelka, jak v podání ze dne 13. února 1918 sama uvádí, navrhuje k tomu cíli, aby nábytek dlužníku patřící a ku zajištění pohledávek vymáhající věřitelky zabavený byl prodán, byla by však držba movitých věcí těch dlužníku odňata. Tento navrhovaný způsob zajištění je však nepřípustný.

K revisní stížnosti vymáhající strany změnil nejvyšší soud usnesení rekursního soudu v ten smysl, že se obnovuje usnesení soudu stolice první, a to z těchto důvodů:

Soud rekursní vychází z náhledu, že vymáhající věřitelkou k zajištění jejich pohledávek navržená a ve stolici první povolená vnucená správa obchodu nábytkem, provozovaného dlužníkem, jenž nepopřeně platiti musí za osobu vojenskou ve smyslu cis. nař. ze dne 27. července 1914 č. 178 ř. z., dle § 6. tohoto nařízení je nepřípustna, poněvadž by spojena byla s prodejem nábytku

dlužníku patřícího a tím s nedovoleným odnětím movitých věcí z držení dlužníkovy.

Náhled tento byl by však jen tehdá správný, kdyby zboží nalézající se v obchodě slušelo čítati k movitým věcem, jejichž držení má býti osobám vojenským dle zmíněného zákonného ustanovení zachováno; cis. nařízením má býti patrně postaráno o to, aby osoby vojenské navrátíce se ze služby vojenské našly zase movité věci, určené pro svou osobu, domácnost a pro vykonávání svého povolání, aby tak bylo jim umožněno a ulehčeno vrátiti se zase ke svému dřívějšímu způsobu života a k dřívější své činnosti.

S hlediska tohoto je nepochybně vyloučeno zcizení obchodního zařízení dlužníkovy a jinakých věcí opatřených k potřebě v obchodě. Jinak má se však věc co do zboží v obchodě dlužníkově se nalézajícího a k dalšímu zcizení nakoupeného.

Zboží toto nemá přece dle úmyslu dlužníkovy a dle povahy obchodu jím provozovaného zůstatí v jeho držení, nýbrž má naopak co nejdříve býti prodáno. Nemůže tudíž býti v intencích cis. nařízení, aby se tomu zabránilo. Na věci takové bylo by lze jen tenkráté použití tohoto nařízení, kdyby byl dlužník provozování svého obchodu zastavil až do svého návratu a tím dal na jevo, že zboží, které tu je, zatím hodlá podržeti ve své držbě a že ho teprve po svém návratu chce použítí k dalšímu provozování svého obchodního podniku. Poněvadž pak v případě přítomném vymáhající věřitelka tvrdila, že dlužníkuv obchod nábytkem je provozován dále, nevdá zmíněné cis. nařízení tomu, aby byla povolena navrhovaná vnucená správa, při čemž právě smějí býti zcizeny pouze věci ku prodeji určené. Kdyby měl věřitel pouze právo vymoci si zabavení takových věcí a kdyby prodej jejich byl vyloučen přede dnem uvedeným v § 4. cis. nař., mohl by tím býti citelně poškozen nejen věřitel, nýbrž i dlužník, kdyby zboží následkem delšího uložení se zkazilo nebo kdyby cena jeho klesla. Tomu dá se však předejítí právě navrhovanou vnucenou správou.

Tvrzení dlužníkovy, že k zajištění pohledávky připouští se vnucená správa jen statku nemovitého, vyvráceno je zněním § 374. ex. ř. ve spojení s § 341. ex. ř.

Pokud však dlužník uvádí na odůvodněnou svého rekursního návrhu, že byly úkony exekuční provedeny v rozsahu širším, nežli je třeba k zabezpečení pohledávky vymáhající věřitelky, odkazuje se na ustanovení § 377. ex. ř.

Rozhodnutí c. k. nejvyššího soudu ze dne 12. března 1918 R-II. 88-18.

Dr. F.